

ХАРПЪР Л. УУДС

ПРОКЪЛНАТИТЕ

Превод от английски език
Йоана Гацова

 ciela

*За онези от нас, които ги
обичат безпощадни.*

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ ЗА СЪДЪРЖАНИЕТО

„Прокълнатите“ е мрачен, паранормален роман с готически елементи. В съдържанието се засягат тежки теми като:

- несигурно съгласие
- принудително хранене
- подробни описания на насилие и мъчения
- груби и графични сексуални сцени
- принудителна близост и пленничество
- предателство
- споменаване на минал тормоз и крайни реакции спрямо конкретни стимули, провокирани от причинената травма
- насилие с хладно оръжие
- подробни описания на кръв
- физически наранявания, нанесени на главната героиня
- ритуално убийство
- изнасилване на непълнолетен от възрастен (без пряко описание, в исторически контекст)
- самонараняване и порязване с магически цели
- кръвна магия

ПРОЛОГ

ЛУЦИФЕР МОРНИНГСТАР

Петдесет години по-рано

Лорелай Хеката бродеше по коридорите, а Катраненочерната ѝ коса се полюшваше леко при всяка стъпка. Парчето онукс, което стискаше в ръка, не можеше да я предпази по никакъв начин от създаването, което я преследваше. Но тя все пак се беше вкопчила в него, като че ли беше спасителен пояс, докато вървях по петите ѝ, скрит в сенките. Най-добрата ѝ приятелка – една Бяла вещица, ѝ беше дала камъка, за да я спаси от натрапчивото усещане, че някой я следи. Но то не спираше да я гложди.

Единствена защита, на която можеше да разчита, беше численото превъзходство, а тя беше проявила глупостта да излезе извън безопасното убежище на постелята си посред нощ. Не ми беше коствало много усилия да я примамя навън – едва прошепнат зов, толкова лек, че не беше събудил защитите на амулета, окачен на шията ѝ.

Следвах я, като се спотайвах в сенките, за да не ме забележи. Смъртта трябваше да я сполети на правилното място, защото макар да беше неизбежно да се случи, не исках краят ѝ да бъде мъчителен. Нямаше нужда последните ѝ мигове да бъдат изпълнени с мрак и ужас.

Смъртта ѝ не беше нищо лично. Тя беше съдбовната жертва, на която бе писано да сбъдне всичко.

Планове, които се граяха от *векове* насам, зависеха изцяло от този момент, от мига, в който сърцето ѝ щеше да спре да бие. Но ролята, която тя беше изиграла през годините, ѝ беше спечелила моето уважение.

Лорелай спря внезапно, завъртя се и погледна към мен. Яркосините ѝ очи блестяха сред сумрака като лунна светлина, с блед лилав оттенък, който толкова ми напомняше за Шарлот, отдавнашната нейна предтеча. Бръчици набраздиха челото ѝ, а устните ѝ се отвориха в ням вик и тя изпусна парчето оникс на пода.

Защитният камък се търкулна настрана и тя напълно забрави защитата си, когато видя, че я преследвам. Не знаеше кой бях, *какво* бях всъщност под обвинката от плът, която обитавах, но беше наясно, че щом някой от Носителите я преследваше посред нощ, не я очакваше нищо хубаво.

Направих една-единствена крачка към нея и се заковах на място, когато в мен се впиха две разноцветни очи.

Една жена пристъпи под бледите лъчи, които се процеждаха през прозорците, и се приближи колебливо към Лорелай. Силуетът ѝ изглеждаше някак странно, като че ли едновременно беше и не беше тук, и се запитах дали щях да докосна плът, ако се протегнех към нея, или нямаше да намеря нищо освен далечното ехо от един полузабравен спомен.

Лорелай побягна право напред към един завой в коридора, докато жената се взираше в сенките зад нея, които бях превърнал в свой дом. Не видях нищо – странныят ѝ двуцветен поглед се стрелкаше насам-натам неспирно, като че ли *усещаше* присъствието ми, но не можеше да ме види.

Но аз я виждах.

Усещах я. Още в мига, в който този лилаво-кехлибарен поглед падна върху мен, разбрах какво беше тя – коя беше. Тъмната ѝ коса се спускаше на леки къдрици по раменете, а деликатните червени нюанси в краищата ѝ ми напомняха превъзходно мерло. Фигурата ѝ имаше меки извивки, сочни бедра, които лесно можех да си представя, обвини около главата ми, и гърди, които щяха да подскочат разкошно, докато я чуках.

Отначало няхах никакви намерения да направя гущерята на два рода своя. Няхах никакви намерения да я задържа до себе си – исках просто да се възползвам от уникалното съчетание на магия, което се криеше в нея.

Но всичко това се промени, когато дълбоко в гърдите ми изригна ръмжение, което затрептя в цялото ми тяло. Беше така силно, че накара пода да се разтресе под краката ми, докато парченцата от съдбата се напасаха едно в друго – безкрайна симфония от поредица щраквания, като потракването на кости, полюшнати от вятъра.

Лорелай стискаше торбичката с кости, закачена на кръста ѝ. Младата вещица от рода Хеката се обърна и последва леля си, призрачният ѝ силует сякаш примигваше на лунната светлина. Погледът ѝ се спусна към торбичката, като че ли усещаше зова на костите – част от нея вече знаеше, че един ден щяха да бъдат нейни.

Желаеше ги, а единственото, което желаех аз, беше да получа онова, което ми се полагаше.

Нея.

– Онова, което търсиш, не е у мен – каза Лорелай на празното пространство.

Погледът ѝ още беше прикован в мен, цялото ѝ тяло потрепваше леко при всяка моя стъпка. Коридорите се разтресоха, усетили какво нахлува в тях, щом освободих малкото мощ, до която имах достъп в тази си форма, и изпълних целия университет с присъствието си.

По-младата вещица от рода Хеката, жената, която още не беше родена, залитна и се опря на стената с една ръка, за да не падне. Дъхът на двете вещици се издигна пред лицата им като кълбенца дим, когато температурата в коридора спадна до парещо леден студ.

– Лорелай! – извика уплашено по-младата жена.

Лорелай се завъртя мигом настрани, като че ли и тя можеше да види странната вещица, и очите ѝ се разшириха, когато осъзна какво става. Дланите ѝ пуснаха торбичката с кости, от които черпеше сила, а тялото ѝ застина, и видях как помежду им премина нещо.

– Бягай, Шарлот. Бягай! – изкрещя тя в мига, в който другата вещица се завтече да помогне на леля си.

„Шарлот“.

В нея имаше нещо познато – нещо, което се излъчваше около ѝ на вълни и ми напомняше първата, изначалната

вещица. Онази, която ме беше призовала в гората във въпросната нощ и беше отпредила към мен молба да ѝ дам това, от което се нуждаеше, за да си отмъсти.

Но името изобщо не ѝ пасваше, като че ли онази част от нея, която оставаше отделна от това познато излъчване, се бунтуваше срещу прекалено близката връзка с далечната предтеча, от която беше започнало всичко.

Нападнах. Ноктестата ми лапа замахна от сенките така светкавично, че се съмнявах по-младата вещица даже да ме е видяла. От гърдите на Лорелай изригна алена течност – три дълбоки рани разкъсаха плътта ѝ така, че кръвта опръска лицето на другата. Лорелай протегна ръка, докато се свличаше на колене, и сграбчи племенницата си за ръка. Подгът продължаваше да се тресе под нея. Направих крачка към тях, готов да си взема онова, което ми се полагаше, въпреки че така рискувах да проваля всичко.

Движех се, като че ли бях изпаднал в транс, като че ли тя беше използвала костите, които не притежаваше, за да подчини тялото ми.

– Събуди се, Уилоу – прошепна Лорелай, а очите ѝ се подбелиха.

Уилоу.

Това име вече ѝ пасваше. Пристъпих още по-близо. Вниманието ми беше приковано не във вещицата, която бях дошъл да убия, а в онази, която един ден исках да притежавам.

Раздрах рамото ѝ с ноктите си – три резки, бързи движения. Уилоу изкрепя, когато кръвта ѝ попи под ноктите ми, покри пръстите ми и ме накара да се почувствам цял, което не се беше случвало от векове. Вдигнах ръка към лицето си и за пръв път вкусих бъдещето си.

Тя се обърна да ме погледне и се запитах дали това не-повторимо същество щеше да успее да ме види. Запитах се дали вече беше моя. Наведох се напред, отърках нос в косъмчетата на тила ѝ и вдъхнах аромата ѝ.

– Събуди се! – изкрещя Лорелай.

Подът се разтресе под краката ми, а отвътре ме изпълни дива ярост. Жената, която скоро щеше да изкръви до смърт, полагаше отчаяни усилия да ми отнеме моята малка вещица. Уилоу се олюля, готова да се свлече на колене на земята.

И после изчезна.

